

Sygn. akt II Cz 1454/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym

Przewodniczący: SSO Violetta Osińska (spr.)

Sędziowie SSO Małgorzata Grzesik

SSO Wiesława Buczek-Markowska

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi dłużnika B. B.

na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie L. W. z dnia 07 maja 2013 roku w postaci postanowienia w zakresie ustalenia kosztów postępowania w sprawie KM 2908/11

przy udziale wierzyciela N. W.

na skutek zażalenia wierzyciela na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 11 lipca 2013 r., wydane w sprawie IX Co 3539/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 1454/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. IX Co 3539/13, Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie 2 w taki sposób, że ustalił wysokość kosztów zastępstwa prawnego egzekucji na kwotę 600 zł w miejsce przyznanej poprzednio kwoty 1.200 zł oraz oddalił skargę w pozostałej części.

W uzasadnieniu Sąd pierwszej instancji wskazał, iż stan faktyczny w sprawie był niesporny i sprowadzał się do tego, że w dniu 07 maja 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin - Centrum w Szczecinie L. W. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania, w którym naliczył koszty postępowania zgodnie z art. 49 ust. 2 u.k.s.e. od kwoty pozostałej do wyegzekwowania w postępowaniu egzekucyjnym nie zważając na okoliczność, że wierzyciel został w całości zaspokojony poza egzekucją.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż z brzmienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie P 13/11 wynika, że przepis art. 49 ust. 1 u.k.s.e. jest niekonstytucyjny przez to, że opłata, której dotyczy należna jest komornikowi w każdym wypadku umorzenia na podstawie art. 823 k.p.c. zawieszono wcześniej postępowania egzekucyjnego, a przepis przewiduje pobieranie od dłużnika opłaty stosunkowej w wysokości nie niższej niż 1/10 wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Sformułowanie sentencji wyroku wskazuje, że ma on charakter zakresowy i podważa normę tworzącą obowiązek komornika pobierania opłaty egzekucyjnej w warunkach spełnienia

hipotezy tego przepisu o wartości minimalnej tam ustalonej. Sąd dodał, iż uzasadnienie powyższego orzeczenia wzmacnia takie jego rozumienie i prowadzi do wniosku, że nie w każdej sprawie komornik w warunkach art. 49 ust.2 u.k.s.e. może pobrać opłatę co najmniej minimalną lecz, że są takie kategorie spraw, gdzie opłata ta winna być niższa. Trybunał Konstytucyjny wyraźnie różnicuje stany faktyczne w jakich doszło do umorzenia egzekucji. Według Sądu pierwszej instancji, zasadą wynikającą z art. 43 u.k.s.e. jest, że za prowadzenie egzekucji i inne czynności wymienione w ustawie komornik pobiera opłaty egzekucyjne, których wysokość ustalona jest w art. 49, ustawy a w niniejszej sprawie w ust. 2 tego przepisu. W ocenie Sądu pierwszej instancji zaskarżona opłata naliczona jest prawidłowo zarówno co do wysokości jak i co do kwoty (w tym sposobu naliczania odsetek od egzekwowanego roszczenia). Sąd przyjął przy tym, że przez wartość świadczenia pozostającego do wyegzekwowania należy rozumieć różnicę między wartością egzekwowanego świadczenia (w rozumieniu art. 46 u.k.s.e), ustaloną na dzień wpływu wniosku wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego lub dzień umorzenia się postępowania z mocy samego prawa, a kwotą dotychczas wyegzekwowaną w sprawie. Od tak obliczonej kwoty oblicza się 5% opłaty.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy uznał, iż zaskarżone orzeczenie uznać należy co do zasady za trafne, gdyż ustalona wysokość kosztów postępowania została naliczona poprawnie.

Sąd pierwszej instancji stwierdził jednak, iż dokonana przez organ egzekucyjny ocena nakładu pracy pełnomocnika jest chybiona a przyznane wynagrodzenie zawyżone. Zdaniem Sądu Rejonowego, w tym zakresie adekwatna do nakładu pracy pełnomocnika będzie opłata minimalna albowiem pełnomocnik poprzestał na sporządzeniu wniosku egzekucyjnego, przekazał informacje dotyczące takiego majątku pochodzące od wierzyciela oraz żądał poszukiwania majątku dłużniczki, które to działania nie wykraczają poza typowy nakład pracy pełnomocnika w sprawie egzekucyjnej. Sąd dodał, iż w pozostałym zakresie stanowisko organu egzekucyjnego zarówno co do podstawy prawnej jak i zasady naliczania kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji zasługuje na pełną aprobatę.

Na powyższe postanowienie wierzyciel wniósł zażalenie, w którym zaskarżył postanowienie w części tj. co do punktu I i wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie skargi także w części w jakiej Sąd pierwszej instancji uwzględnił skargę oraz zasądzenie od dłużnika na rzecz wierzyciela kosztów postępowania z zgodnie z właściwymi przepisami.

Ponadto skarżący wniósł o:

- przeprowadzenie dowodu z ugody z dnia 9 kwietnia 2013 r. na okoliczność zaakceptowania przez dłużnika zapłaty na rzecz wierzyciela kosztów zastępstwa przez adwokata w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1.200 zł;
- przeprowadzenie dowodu z korespondencji e-mail między pełnomocnikiem wierzyciela, a S. S. działającym w imieniu dłużnika na okoliczności uznania przez dłużnika zapłaty na rzecz wierzyciela kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1.200 zł;
- zwrócenie się do komornika przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie L. W. o informację jaką kwotę kosztów zastępstwa w egzekucji wyegzekwował od dłużnika do dnia 18 marca 2013 r.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż w toku postępowania egzekucyjnego strony prowadziły negocjacje, które ze strony wierzyciela prowadził jego pełnomocnik. Skarżący wskazał, iż w wyniku podjętych rozmów dłużniczka podpisała z wierzycielem ugodę, która obejmowała m. in. zapłatę kosztów zastępstwa wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 1.200 zł, a nie 600 zł. W zamian za to wierzyciel poszedł na daleko idące ustępstwa w stosunku do dłużniczki m.in. zobowiązał się do złożenia wniosku o umorzenie egzekucji, co też uczynił, rozłożył płatność zobowiązania na raty, a także zobowiązał się, że w przypadku uiszczenia wszystkich rat przez dłużnika zrzecie się dochodzenia odsetek w wysokości 3.820,95 zł. Skarżący nadmienił, iż w negocjacjach w imieniu dłużnika uczestniczył S. S., który kontaktował się bezpośrednio z pełnomocnikiem wierzyciela, który to przygotował ugodę i doprowadził do uzgodnienia jej szczegółów i ostatecznie podpisania jej przez strony. Dodał, iż na samym początku negocjacji pełnomocnik wierzyciela przesłał S. S. zestawienie zaległości dłużnika, które obejmowało także kwotę 798,18 zł kosztów zastępstwa wierzyciela w egzekucji (9.028,00 zł roszczenia głównego + 798,18 zł niewyegzekwowanych kosztów zastępstwa wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym). Wynikało to z faktu, że

komornik uprzednio wyegzekwowane od dłużnika wpłaty przekazał wierzycielowi na poczet tych kosztów zgodnie z ustalonymi na początku postępowania egzekucyjnego kosztami tego zastępstwa w wysokości 1.200 zł. Z tego względu skarżący uznał, iż skarga dłużnika nie jest uzasadniona.

Zdaniem skarżącego nieuprawnione jest również stwierdzenie Sądu pierwszej instancji, że pełnomocnik wierzyciela jedynie przekazał komornikowi informacje o wierzytelnościach dłużnika uzyskane od wierzyciela, gdyż żaden ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów na to nie wskazuje. Skarżący stwierdził, iż pełnomocnik wierzyciela sam ustalił potencjalne wierzytelności dłużnika, które przynajmniej jeżeli chodzi o (...) spółkę z o.o. mogły doprowadzić do zaspokojenia wierzyciela.

Ponadto skarżący zaznaczył, iż tytuł wykonawczy będący podstawą egzekucji pochodzi od sądu gospodarczego, w związku z czym zażalenie winien rozpoznać także sąd gospodarczy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wierzyciela nie zasługiwało na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sposób prawidłowy Sąd pierwszej instancji zmienił zaskarżone postanowienie w punkcie 2 poprzez ustalenie wysokości kosztów zastępstwa prawnego egzekucji na kwotę 600 zł w miejsce przyznanej poprzednio kwoty 1.200 zł.

Sąd Odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż nakład pracy pełnomocnika wierzyciela nie pozwala na zastosowanie w stosunku do niego podwójnej stawki wynagrodzenia. Sąd pierwszej instancji słusznie bowiem zauważył, iż działania pełnomocnika ograniczyły się do sporządzenia wniosku egzekucyjnego, przekazania pochodzących od wierzyciela informacji dotyczących nadającego się do egzekucji majątku dłużniczki, żądania poszukiwania majątku dłużniczki oraz złożenia wniosku o umorzenie postępowania, które to działania nie wykraczają poza typowy nakład pracy pełnomocnika w sprawie egzekucyjnej.

W pełni chybione jest przy tym twierdzenie skarżącego, iż pełnomocnik wierzyciela sam ustalił potencjalne wierzytelności dłużnika, co miało świadczyć o większym niż zwykły nakładzie pracy pełnomocnika uzasadniającym wyższe wynagrodzenie. Należy jednak zauważyć, iż w treści pisma dotyczącego posiadanego przez dłużniczkę majątku wyraźnie wskazano, iż fakt, że dłużniczka może posiadać określone wierzytelności wynika z informacji przekazanych pełnomocnikowi przez wierzyciela. W żadnym razie zatem nie można przyjąć, iż to sam pełnomocnik ustalał istnienie przedmiotowych wierzytelności, gdyż w takim przypadku nie byłoby potrzeby aby tę informację przekazywał mu wierzyciel.

Jeśli zaś chodzi o podnoszoną w zażaleniu kwestię zawartej między stronami ugody, która doprowadziła do umorzenia egzekucji, na uwagę zasługuje okoliczność, iż wbrew twierdzeniom skarżącego nie wynika z jej treści aby strony umawiały się na wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł. Wskazano w niej jedynie ogólną kwotę zadłużenia do spłaty w wysokości 9.826,18 zł, która jest o 3.820,95 zł niższa od ogólnej kwoty zadłużenia 13.647,13 zł, z zaznaczeniem, iż kwota ta stanowi wysokość kapitału i kosztów zastępstwa w egzekucji, jednakże bez wskazania jakie kwoty składają się na poszczególne części.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, iż treść zawieranych przez strony ugód nie ma wpływu na wysokość kosztów postępowania egzekucyjnego ustalanych przez komornika. Jakkolwiek bowiem umówiłyby się strony w ugodzie, komornik ustala koszty na podstawie stanu sprawy i w oparciu o obowiązujące przepisy. Tym bardziej pozbawiony znaczenia jest przebieg korespondencji między stronami i jego ewentualne ustalenia, gdyż nie są one w żadnym razie wiążące dla komornika.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c., w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.